IX. évfolyam, 24. szám
1953. június 11.
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

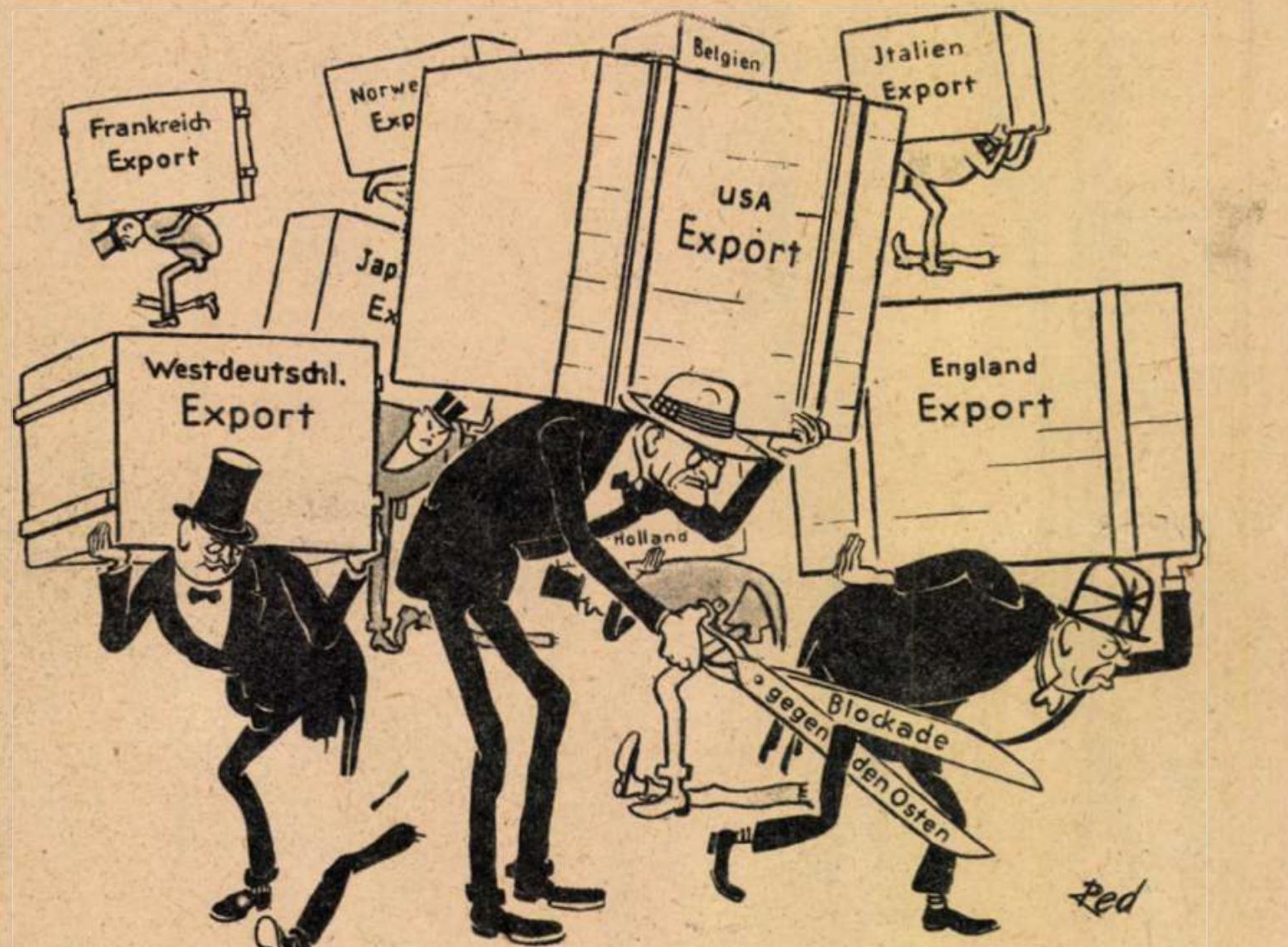
ÉLJEN A BÉKE!

Egyik tizenkilenc, a másik egyhíján húsz . . .

Marianne: O, hogy unom már ezeket a frakkos alakokat . . .

Kapitalista öncsonkítás

Ezt a rajzot Alfred Beier-Red, a Német Demokratikus Köztársaság rajzolóművésze készítette a Ludas Matyi számára, abból az alkalomból, hogy a NDK karikatúra, művészei kiállítást rendeznek Budapesten.

DARVAS SZILÁRD:

Tavaszi történet

Azt hiszem, így tavasz idején nyugodtan el lehet kezdeni egy történetet azzal, hogy Seregély Jenő nem tetszett a nőknek. Ebben nincs semmi rendkívüli; mert Seregély Jenő őszinte pillanataiban saját magának se tetszett. Miért is tetszett volna! Az olvasó bizonyára hallott már vonzóan csúnya emberekről. Ilyen volt Seregély, csak nem volt benne semmi vonzó.

De ha Seregély nem is tetszett a nőknek, annál jobban tetszettek a nők neki. Seregély állandóan szerelmes volt, méghozzá mint a csúnya emberek általában, kizárólag nagyon szép nőkbe és nem is eredménytelenül. Az üzemben, ahol dolgozott, egyetlen valamirevaló külsejű nő sem volt, aki vissza ne utasította volna közeledését.

Ezektől a könnyű sikerektől elkapatva, Seregély teljesen megbokrosodott és elhatározta, hogy márpedig nem nyugszik, amíg meg nem hódítja az üzem legislegszebbik lányát, bizonyos Piroskát, aki a bérelszámolóban dolgozott. Mindez a sok izgalom a Drótkefegyárban történt, ahol Seregély tartotta nyilván, hogy körülbelül hány szál drót kell egy valamirevaló kefébe.

Seregély kezdetnek ebédszünetben félrehívta Piroskát és megkérdezte, hogy tetszik neki?

Piroska készségesen közölte vele, hogy neki ember még ilyen kevéssé sosem tetszett és hogy ez már rég a nyelve hegyén volt, miért is nagyon hálás Seregélynek, hogy érdeklődésével módot adott a fenti nyilatkozatra.

Seregély a kapott válasszal rendkívül meg lehetett elégedve, mert nyomban az után tudakozódott, hogy Piroska nem lenne-e a felesége. Mire a kislány szemlesütve azt válaszolta, hogy ennek a lehetőségnek már a puszta gondolata olyan hidegleléses undort vált ki belőle, aminőt életében csak egyszer érzett, amikor kisgyerek korában a patakban fürdött és rálépett egy békára.

Midőn Seregély így több keresztkérdés segítségével tisztába került a lány érzelmeivel, rájött, hogy egyelőre még korai lakodalomra gondolnia. Azonban úgy vélte, hogy a nehezén már túl van és a többi csak idő kérdése. Épp ezért napról napra tovább ostromolta a szerencsétlen lányt, aki azonban hősiesen állta összes próbálkozásait, csodálatos ígéreteit és mesébe illő átkait. Erre Seregély kijelentette, hogy öngyilkos lesz.

Ez hatott. Piroska nagynehezen beletörődött, hogy Seregély felakasztja magát és végre nyugta lesz tőle.

Ekkor történt, hogy Seregély egy végső megbeszélésre kérte Piroskát, megesküdve, hogy soha többé nem zavarja. Ez a fejedelmi ajánlat levette lábáról a lányt, aki megtörten rogyott az espressóbeli székre Seregély mellé. A mindenre elszánt függetlenített vőlegény pedig összeszedve egész agyafúrtságát, mindenekelőtt azt kérdezte meg, hogy vajjon közömbös-e Piroska számára a gyár termelési statisztikája.

Piroska közölte vele, hogy nem, ez egyáltalán nem közömbös számára, sőt jobban érdekli, mint az egész Seregély mindenestől.

Seregély erre kifejtette, hogy az ő vonzalma Piroska iránt immár nem szerelmi, hanem termelési kérdés. Hiszen már nem tudja a drótot a kefétől megkülönböztetni, munkáját hanyagul végzi, itt tehát nem Seregély Jenőről, hanem a könnyűiparról van szó. Vagyis ha Piroska továbbra sem hajlandó hozzámenni, ez e percben már azt jelenti, hogy magának a könnyűipar jelentőségének ad kosarat.

Piroska azt válaszolta, hogy ez már egészen más és ha Seregély régebben itt kezdte volna, rég tisztáztak volna minden félreértést. Ő ugyanis eddig is csak azért nem említette, mert Seregély legalább olyan pletykás, amilyen ronda, hogy neki vőlegénye van s ezt a derék fiút is alaposan megzavarná munkájában, ha kiderülne, hogy Piroska mást szeret. Namármost a szóbanforgó férfiú sztahanovista martinász Ózdon, tehát az alapanyagiparban dolgozik, melynek fontosságát nem is lehet a drótkefeszortírozáshoz hasonlítani.

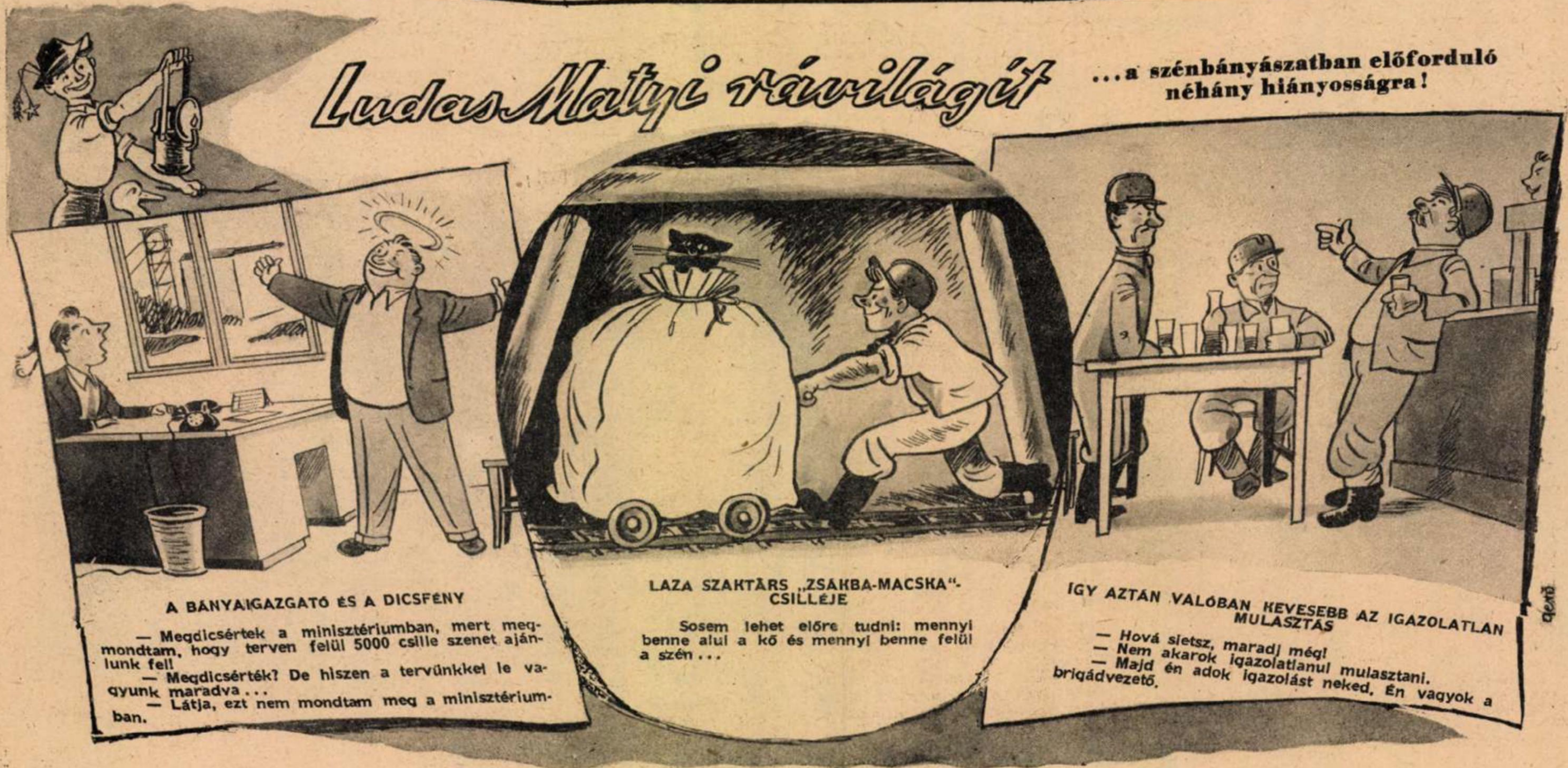

Vagyis immár a nehézipar áll szemben a könnyűiparral s épp ezért nem lehet vitás, hogy neki Seregély Jenőt nemzetgazdasági szempontból is ki kell dobnia.

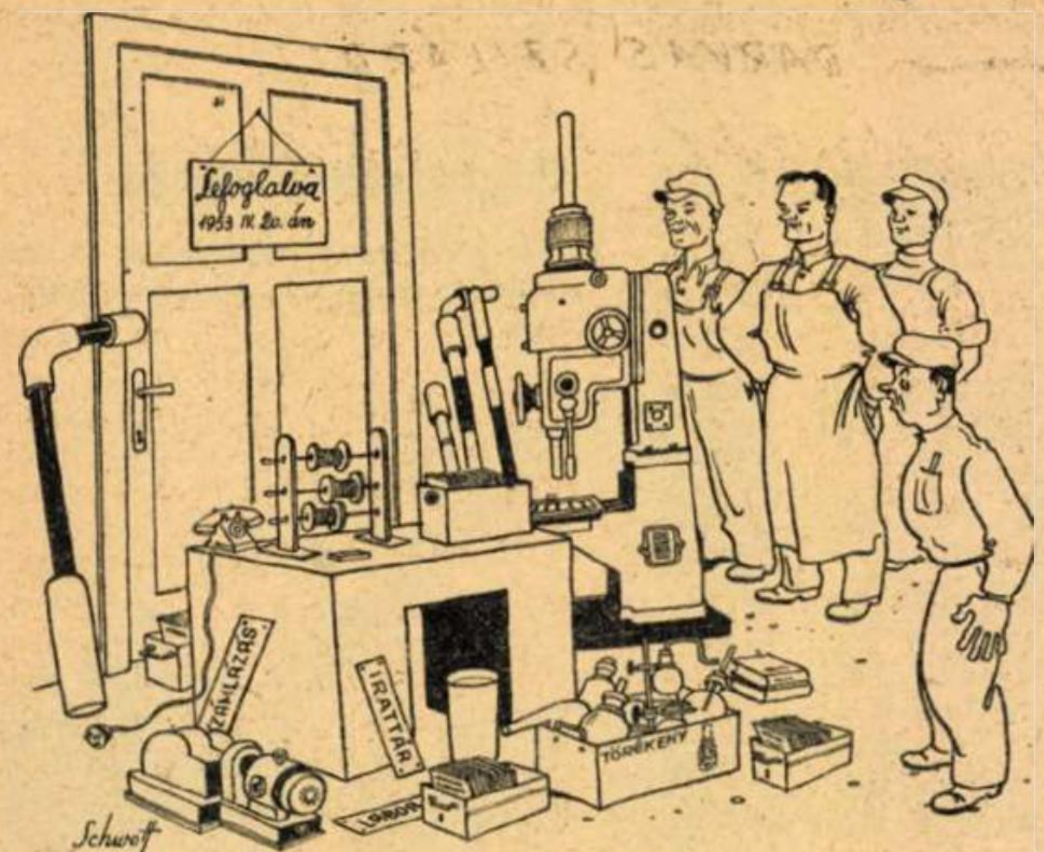
És Seregély végre belátta, hogy Piroskának igaza van. Ennélfogva továbbra is ott keringett körülötte és még ma is boldogan él, ha az időközben Pestre helyezett martinász meg nem győzte az ellenkezőjéről.

Ludas Matyi rávilágít

. . . a szénbányászatban előforduló néhány hiányosságra!

Átszervezések, költözködések idején...

— Mi ez a rengeteg holmi itt, szaktárs? Mi lesz ebben a szobában?

— Vagy a számlázás, vagy a fúrós-csoport, vagy az edző, vagy az irattár, vagy a vegyi labor, vagy valami más. Mindenesetre idehoztunk mindent.

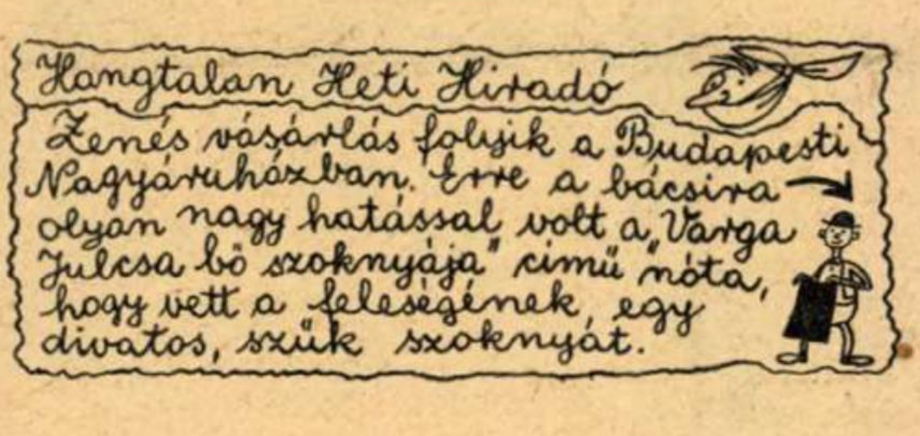
Aminek nem szabadna lennie, de megtörtént . . .

Ilyen még nem volt

Kalauz: Tessék a kocsi belsejébe fáradni!

Történet a sakkozó Erkel Ferencről

Erkel Ferenc nagy sakkozó vala. Nemes szenvedélye a napnak és az éjnek minden órájában sarkalta. Még a Nemzeti Színház színfalai között is tartott sakktáblát, hogy minden szabad percét a hatvannégy kockás művészetnek szentelhesse.

A „Hunyadi László" egyik előadása előtt körülnézett a mester a színpadon; kit keverhetne egy kis parázs sakkozásba?

Nem volt ott senki más, csak egy kacagányos vitéz: Korcsek, a kórista. Nappal csizmadiamester; este énekes: tenor prim. Bíz egy kicsit kapálatlan hang, de az nem baj, mert a kis szürke tüskés bajuszú Korcsek bácsi különben igen hasznavehető ember: jeles mimikus és apró cigányszerepek kitűnő játszója. Hej, de tudta fújni azt a keserves nagyidai nótát!

Erkel megcsípi a kacagányánál fogva.

— Jöjjön Korcsek, játszszunk egyet hirtelenében.

Korcsek szó nélkül megy. Erkel a színfalak mögött leül a sakktábla mellé; Korcsek letelepszik vele szemben.

— No, ne vesztegessük az időt! Kezdem én! — mondja Erkel és egy szép spanyol gambit reményében kilép a paraszttal.

Korcsek lekönyökölt az asztalra és le nem veszi a szemét a tábláról. De nem húz. A percek múlnak. Korcsek összeráncolja a szemöldökét, fütyörész, majd titkos értelmű szavakat mormog. De csak nem húz. — Ej ha, — gondolja magában Erkel, — micsoda hatalmas sakkozó lehet az, hogy már az első húzáson is így gondolkodik!

És örvendez a szíve mélyén. Mindazonáltal várja, hogy mozduljon már a félelmes ellenség. Korcsek azonban csak tovább mereszti a szemét és lógázza a lábát.

Végre az ügyelő csenget. Mindjárt kezdeni kell az ouverturet.

— No, de hát húzzon már, édes barátom! — szól Erkel türelmetlenül.

— Én? — álmélkodik Korcsek.

— Maga hát!

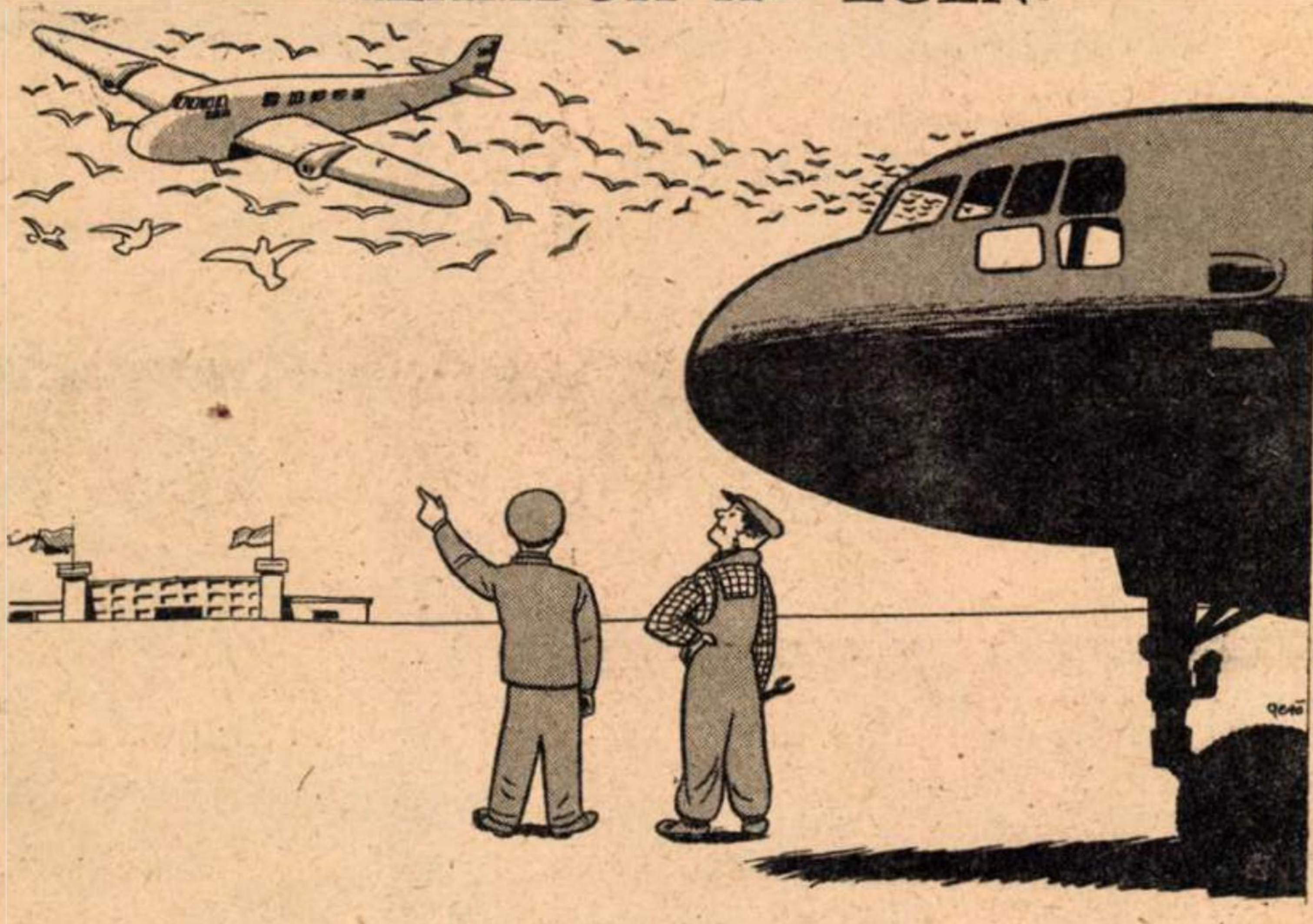
— De én, kérem alássan — nem tudok sakkozni!

(Tóth Béla gyüjteményéből.)

Nők a béke frontján

GALAMBOK AZ ÉGEN

— Nézd, mennyi fehér galamb kíséri azt a gépet...

— Ez egy békejárat megtakarított benzinből, és az a díszkíséret!

PSZICHOANALÍZIS GOMBNYOMÁSRA

ÍRTA: YVES FARGE*

Bill Smyth illő tisztelettel és csodálattal szemlélte az épület monumentális kapuját, amely mögött Forcheimer professzor űzte tudományos gyakorlatát. Lehetett volna az egy nagyszálloda portáléja, üvegezett forgóajtóval. Vagy valamely magánbankház szigorú bejárata. Vagy akár egy szabadkőműves templom titokzatos homlokzata.

Bill Smyth tétovázott. Pillantást vetett a gyalogjáró mentén vesztegló sportkocsijára, megnézte a karóráját levette a kalapját, meglökte a forgóajtót, azután már a tükörfolyosó útvesztője vitte tovább, mit tudni, hová.

Az előcsarnok idegenszerűen hatott a falkárpit dús, zöld lombozatú, buja növényzetével; kaucsukcserjék, kaktuszok és farkasalma-indák lehettek, amelyek különféle színű és alakú szivárványok ritka gyüjteményét tartalmazó vitrinfülkéket húztak körül.

Sárga tunikát, mezitelen lábán kothurnust viselő fiatal lány fogadta. Billnek ideje sem volt rá, hogy jobban megnézze; a lány vörösbársonnyal bevont falú kis szobába vezette. Bill Smyth két ajtót látott maga előtt, az egyiken „Férfi", a másikon „Nő" volt a felírás.

— Néhány előzetes lélektani próbán kell átesnie — szólt a fiatal lány (az arca nem volt festve), — ezek megkímélik Forcheimer professzort attól, hogy olyan kérdésekre kelljen fecsérelnie idejét, amelyek utóbb esetleg fölöslegesnek bizonyulnak. Fő a teljes őszinteség.

Magára hagyta.

Noha zavarták és sokszor megbénították gondolkozását a különféle komplexumok, amelyek szükségessé tették számára ezt a konzultációt Newyork leghíresebb pszichoanalitikusával, Bill Smythnek mégis eszébe jutott férfivolta. Kinyitotta a „Férfi" felírású ajtót, s egy szürkés sötét folyosón keresztüljutva, elindult valami keskeny sikátorfélén, amelynek csavarmenet-alakban futó párkányzata a zsarnoki kényszer erejével hatott rá. Akkor már tudta, hogy ezt a dolgot végig fogja csinálni.

Most a folyosó végére ért. Jobbfelől öt, balfelől ugyancsak öt lépcsőfokot számolt meg. A két kis lépcső két ajtóhoz vezetett, amelyeken „Ötven éven felül" és „Ötven éven alul" volt olvasható. Nem habozhatott, a balfelőli ajtón nyitott be: „Ötven éven alul". Bill Smyth hirtelen meghőkölt a vakító fénytől, amit egy hatalmas vetitőlencse lövelt az arcába, úgy, hogy a lába gyökeret vert.

Ahogy kiszabadította magát a sugárkéve hatalmából, egy falba ütközött, annak nekitámaszkodott. A fénysugár nyomon követte, elkísérte a tekintetét is. Ennek a falnak díszein egymásba tekeredő orchideák és fajtalan puhányok voltak. Bill megtörölte a homlokát, keresztülment a szobán — állandóan a fénysáv nyomában, mely nem tágított az útjából — és egy másik fal felé tartott, amelyen trópusi gyümölcsök élénk színekkel festett torz idomait vélte felismerni.

Ezen a falon egy fehér ajtót érintett meg, amelybe ez a szó volt vésve: „Nős". Rögtön kiszámította, hogy a másik ajtó, amely árnyékban volt, nőtlenek számára van fenntartva és nagy elégtétellel töltötte el, hogy olyan gyorsan, tétovázás nélkül megtalálta azt, amelyen be kell lépnie, vagyis az ő ajtaját, az anyakönyvileg hitelesített házasemberét. Elképzelte, hogy Forcheimer professzor asszisztense, aki a vetitőberendezést kezeli a kulisszák mögött, jó pontként írja a javára kiegyensúlyozottságának ezt az ösztönszerű megnyilatkozását.

Különös egy séta! Bill Smyth már nem újabb terembe jutott, hanem egy vastag fekete szőnyeggel borított, tizenhárom lépcsőfokból álló nagyszabású díszlépcső előtt állt meg. Mikor az első lépcsőfokra tette a lábát, néhány ütemet vert ki egy indián tamtam. Mikor teljes testsúlyával a másodikra nehezedett, egy láthatatlan harmónium rázendített a „Mily szép és tiszta ez az új barátság" kezdetű egyházi himnusz első dallamsorára, és így tovább, hatszor a tamtam, hétszer a himnusz szólalt meg.

A díszlépcső két alacsony ajtóhoz vezetett, csak meghajolva lehetett belépni rajtuk: „Istentagadó" és „Istenhívő" felírású ajtók voltak. Bill Smyth tulajdonképpen sohasem foglalkozott saját vallási meggyőződésének tüzetes vizsgálatával. Kissé visszahőkölt, minek következtében kénytelen volt gyorsan hátrafelé botorkálni néhány lépcsőfokon, ami fülsértő hangzavart váltott ki. Egy szökéssel az „Istenhívő" ajtónál termett, benyitott rajta és hirtelen becsapta maga mögött. Egy karosszék várt rá, abba belerogyott.

Valóban fárasztók voltak az efajta próbatételek. Eleinte látszólag elzsongitanak, de végeredményben arra kényszerítik az embert, hogy szemtől-szembe nézzen önmagával, amiből nagyon kínos dolgok sülhetnek ki.

Erre gondolt Bill Smyth, amikor megakadt a szeme a szamáron és az elefánton. A szamár alakját a demkorata ajtón, az elefántét a republikánus ajtón pillantotta meg, mert a nyolcszögletű teremnek is, ahol most tartózkodott, két kijárata volt, és mindkettőnek más-más fontos jelentése.

Bill Smyth már hónappal ezelőtt gomblyukába tűzött egy nagy kerek plakettet, amely ezt harsogta: „Eisenhowert választottam!" Utána ki kellett mennie a pályaudvarra, lehurrogni Stevensont. Attól fogva nem szavazhatott másra, mint a varázserejű tábornokra. De mi volt ő, Bill Smyth? Republikánus, vagy demokrta?

A terem nyolc fala közül hat szembeszökően példázta a lángoló hazafiságot. Csillagos zászlók nyalábjai alatt hat híres elnök mellszobra volt a dekoráció. Csakhogy most nem a múlt nagyságai közül kellett választani, hanem dönteni az ismeretlen jövőről, amelyet két ajtó jelképezett, az egyiken a szamár, a másikon az elefánt figurája. Bill Smyth habozott: mit gondoljon? Mit tegyen? Merre menjen? Minthogy már leszavazott Eisenhowerra, átl[illegible]hogy menthetetlenül fejest kell ugrania a republikánus pártba. Ültéből nyílegyenest az elefánt elé toppant. Az ajtó feltárult előtte.

Egy láthatatlan hangszóró halkan, de parancsolóan sugallta: „Koncentráció. Őszinteség ... Teljes őszinteség." Bil Smyth két tenyerébe hajtotta a fejét és, természetesen, koncentrálta magát. Amikor kiegyenesedett, látta, hogy tiszta, sőt nemes stílusú kerek csarnokban van, ahonnét két hatalmas, bronzveretes márványkapu nyílt. Feliratos tábla az egyiken: „Húszezer dollárnál kevesebb jövedelem", a másikon „Húszezer dollárnál több jövedelem".

Byll Smyth kissé fáradtan, de abban a nyugodt öntudatban, hogy becsületesen járt el, a húszezer dollárnál kevesebb jövedelműeknek szánt kapu súlyos, domborművű kilincsét nyomta le.

A bronzveretes márványkapu megfordult a sarokvasain, és Bill Smyth kint volt az utcán.

(Fordította: Lányi Viktor)

* A nemrégiben elhúnyt francia békeharcos író „Egy szó" címmel most megjelenő kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó.)

A fundamentum

(Karl Schrader és Kurt Klamann rajza a berlini Frischer Windből.)

GYENGE VIGASZ

Dulles amerikai külügyminiszter közelkeleti útja nem járt semmi eredménnyel.

John Bull: Még jó, hogy az ő puskája is csütörtököt mondott!

A francia köztársasági elnök csábító ajánlata

Az új francia miniszterelnök vesz részt a bermudai hármas találkozón.

— Urak, azt üzeni az elnök, hogy aki vállalja a bársonyszéket, az grátisz kap egy szabadjegyet Bermudára, oda és vissza...

Papírgyűjtőhetek

Margitka odaáll elém, nem szól egy szót se, csak bámul rám mereven, mint egy copfos, kékmasnis kis potyka. A feleségem ugyanis megmondta neki, hogy ha dolgozom, nem szabad hozzám szólni; azt azonban nem mondta meg neki, hogy mereven rámbámulni sem szabad. Margitka pszihológiával dolgozik; tudja, hogy ha tíz percig bámul rám mereven, a végén *én* fogok megszólalni. Ez minden esetben beválik, tessék megpróbálni. „Mit akarsz?" — hagyom abba a munkát. „Csak egy kis papírt" — feleli szerényen. Olyan az arckifejezése, mint azé az emberé, aki megnyert egy nehéz sakkjátszmát, de azért nem akarja a legyőzött ellenfelet kigúnyolni. „Miért zavarsz folyton?" — mondom a tekintély kedvéért s átnyújtok neki egy darabka papírt. „Papírgyűjtőhetek lesznek" — világosít fel Margitka és boldogan kitáncolt a tenyérnyi papírlappal. Rettenetes! — döbben belém. Hiszen ez a gyerek olyan naív, mintha kétéves volna. Ez biztos be fog menni három szál kis üres papírlappal a MÉH-hez, de nem őt fogják kinevetni, hanem bennünket, a szüleit. Próbálok tovább dolgozni, de nem megy, folyton visszatérnek gondolataim a gyerekre. Igaza volt a feleségemnek, hogy nem foglalkozom eleget a gyerekkel. Megfogadom, hogy ezentúl minden nap foglalkozom vele egy órát, ami nem esik nehezemre, nagy gyakorlatom van benne, hiszen átlagban minden héten háromszor megfogadom. A lelkiismeretem ettől megnyugszik, mint minden héten háromszor és újra nekilátok a munkának, de akkor megint bejön Margitka, megint megáll előttem és megint mereven néz rám. „Mit akarsz?" — kérdem elkeseredetten. „Csak még egy szál kis papírt akarok kérni apukám" — mondja lágyan — mert ám egy szál papír kevés, Papírgyüjtőhetek lesznek..." Nem tudom tovább türtőztetni magamat. „Te nem tudod, mit jelentenek a papírgyüjtőhetek?" — kiáltok rá. „Dehogynem tudom, apukám!" — feleli Margit önérzetesen. „Dehogy tudod! Olyan vagy, mint egy hároméves kisgyerek! Két szál üres papírral akarsz a MÉH-be menni?!" „De apukám!" — tiltakozik Margit. — „mi nem két szál papírral fogunk a MÉH-be menni, hanem legalább két mázsával..." „Hát akkor" — hökkenek meg — „mi a csudának kell a két szál papír?" Margit szelíden néz rám: „A jegyzékhez, apukám, mert a gyerekek engem választottak meg adminisztrátornak..."

Gergely Miklós

Tanári noteszemből

Mint koca — így hívják a kezdő tanárt — 21 éves koromban Székelyudvarhelyre kerültem. Latin-magyar szakos voltam, de az első világháborúban a tanárhiány miatt természetrajzot is kellett tanítanom. Nem sokat értettem a növény- és állattanhoz és mindjárt az elején megmondtam a fiúknak, hogy aki csak annyit tud, mint én, az megbukik. Tudásom hiányát szigorral pótoltam. Ezzel függ össze, hogy mikor az évvégi vizsgákra került sor és én kihívtam Benedek Mózest, hogy beszéljen a farkasról, amely a könyvben így kezdődött: veszedelmes vadállattal állunk most szemben — a kis harisnyás góbé végignézett az összegyült szülőkön, majd szembefordult velem. és harsány hangon rákezdte:

— Veszedelmes vadállattal állok most szemben.

*

Életem egyik nevezetes emléke, hogy József Attila nálam érettségizett magyarból. Eredetileg máshoz volt beosztva, de az illető kolléga beteg lett és nekem kellett helyettesítenem. Csak annyi időm volt, hogy a dolgozatokat átnézhessem — Petőfi költészete volt a téma — és már kezdődött is az érettségi. Ez a huszas évek elején történt és nekem fogalmam sem volt róla, hogy az a lógóbajszú, sovány fiatalember a legnagyobb magyar proletárköltő lesz, nekem ő is csak egy volt a magántanulók között. Úgy emlékszem, Kemény Zsigmond regényeit adtam neki tételül. Nem sokat tudott, éppen csak hogy dadogott valamit és az elnöklő Pintér Jenő odahajolt hozzám:

— Ezt meg kell buktatni.

— Nem lehet — súgtam én vissza — kitűnő dolgozatot írt.

Így aztán József Attila átment magyarból és én elmulasztottam az alkalmat, hogy bekerüljek az irodalomtörténetbe, Horger tanár úr mellé.

BALÁZS SÁNDOR

Rigmusbemutató

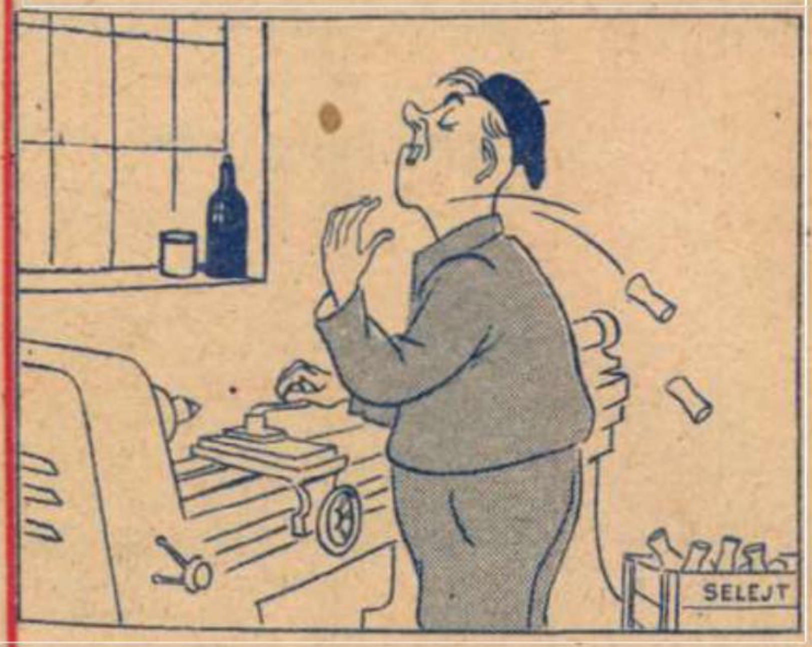
Egyes helyeken a begyüjtési állandó bizottság tagjai is elhanyagolják a beadást.

— Mi az, itt gyakoroljátok a rossz beadókról szóló rigmusokat?

— Nem gyakoroljuk! Magának énekeljük!

A selejtgyártó két arca

— Hm... egy kicsit elfaragtam? No, nem baj...

— Disznóság! Odaégette a rántotthúst!

Érthető magyarázat

A „Minőségi Kelmefestők, vegyi és fehérneműtisztítók ksz" rendkívül nagy késéssel szállítja le a megfestett ruhákat.

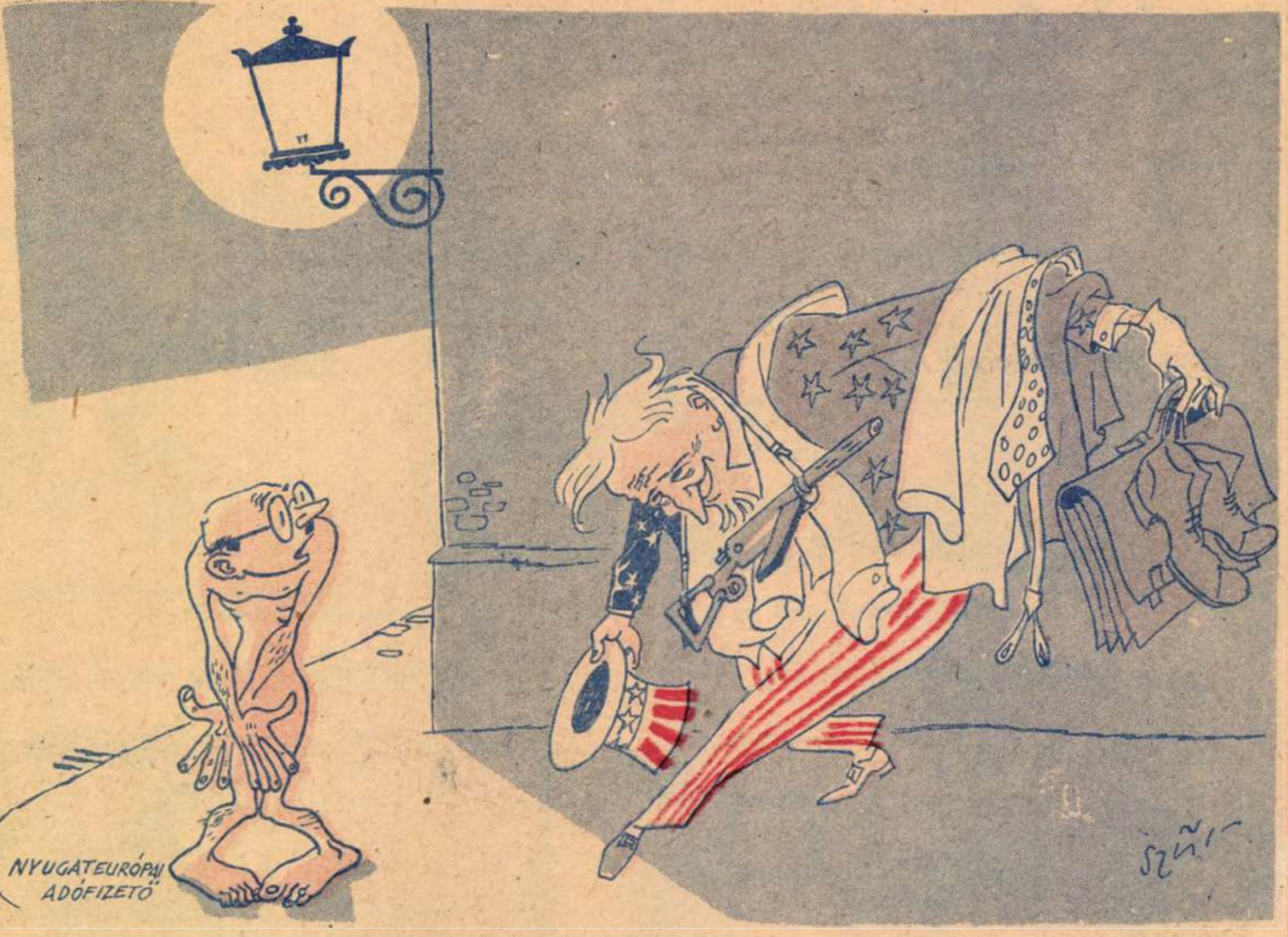
— Végre visszakaptam a tisztítótól a ruhámat!

— Mi ez, ennyire összement?

— Dehogy. Olyan sokáig kellett rá várnom, hogy közben kinőttem.

TANULT HIGGINSTŐL

(M. Higgins amerikai újságírónő megírta, hogy az USA európaszerte tapasztalható népszerűtlenségének az amerikaiak neveletlensége az oka.)

Uncle Sam: Köszönöm, uram!

Majmok a tűz körül

(Fáy András meséje nyomán.)

Egyszer történt nagyon régen
az erdőben,
majmok ültek fogvacogva
télidőben,
panaszkodtak, siránkoztak
fák tövében,
míg a felhők gyülekeztek
ónos égen.

De vadászok arra jártak
s tüzet raktak,
tovább mentek, tüzet s máglyát
visszahagytak.
A majmok mind a tűz mellé
kuporodtak,
jókedvűen vitatkoztak
tanácskoztak.

A tűzrakás módjairól
értekeztek,
órákhosszat fecsegtek és
veszekedtek,
történetét is már tudták
mind a tűznek,
s mondogatták, e nap nékik
milyen ünnep.

A tűz közben lassan lohadt,
le is égett,
de a vita lángolóbb lett,
nem ért véget,
a majmok már dideregtek
mind és fáztak,
füst és korom lett a föld ott,
s csak vitáztak.

A vén medve arra ment és
szólt kacagva:
„Ha egyiktek vita helyett
jól megrakja
rőzsével a máglyarakást,
most is égne!"
Barátaim, gondoljatok
e mesére.

HAJNAL GÁBOR

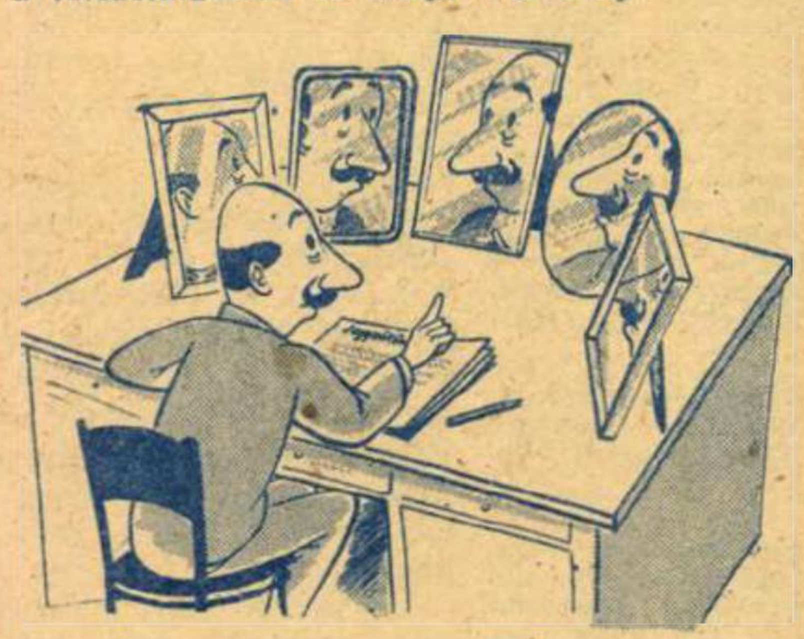
Szegény kis napraforgó panasza

— Senki se jön ide gyomot irtani, kénytelen leszek magam nekilátni.

Az újlétai ülés

Az újlétai tanács elnöke a begyüjtési állandó bizottság üléséről maga készítette el a jegyzőkönyvet, sőt, még a felszólalásokat is maga írta meg.

— Figyelem elvtársak, az ülést megnyitom!

Remekül beváltak a fiatalok a futballbajnokságon

Kovács Pisti: Most tegyen be a csapatba minket edző pajtás, amíg meg nem öregszünk!

I. Uranov:

„Kiértékelve annak fontosságát"

Georgij Danilovics Lebedkov, a városi újság szerkesztője telefonon kapott értesítést, hogy a lap belső oldalait még nem nyomták ki. Gondolta: otthon marad egy rövidke félórára. Lehevert a díványra.

— Miért vagy ma ilyen morcos? — kérdezte a feleségét. Az asszony az edényeket szedte le az asztálról. — Tea után egy szavad sem volt, most is néma vagy! Valami gondod van talán? Mivel foglalkoztál ma?

Nagyezsda Nikityina, a szerkesztő felesége nem válaszolt azonnal.

— Mivel foglalkoztam? — szólt kisvártatva, egy röpke, de mogorva pillantást vetve az urára. — Ma... súlyponti kérdésként kezeltem azon körülményt, hogy húsz és fél négyzetméter terjedelmű szobánkban a tisztaságot és rendet globálisan és egységeire bontva helyreállítsam és...

— Tessék? — szakította félbe az asszonyt Georgij Danilovics. — Ne bozsenálj nekem, mint egy miséző csuhás! Kitakarítottad a szobát. És aztán?

— Ezek után irányt vettem arra, hogy a városba meneteljek. Így a soronkövetkező láncszem volt megfeszíteni minden erőmet azon távlatok szemmeltartására, hogy biztosítsam a zavartalan és kollektív együttműködést „járógépezetem" két összhangban álló... hm... alkatrésze között. Ennek eredményeként...

— Mondd, Nágyenka, egészséges vagy te?

— Én?... Egészségi síkon túlteljesítem a munkaterv grafikonjában felvázolt normát.

— No ne! Komolyan kérdezem.

Georgij Danilovics ennek ellenére gyanút fogott. Szükségesnek vélte, hogy a feleségének még néhány „ellenőrző kérdést" adjon fel:

— Hogy van Gálocska? Ma nem késett el az iskolából?

— Gálocska? Oh, dehogy... Az elsőosztályos Gálocska gondosan kiértékelve annak fontosságát, hogy a tudás meghódításának szervezéséért beütemezett harc döntő, sőt mondhatnám, súlyponti kérdés...

— Értem, — szólt a szerkesztő. — Tehát Gálocska ma a szokottnál korábban kelt fel és elment az iskolába. Na és az osztályzata milyen?

— Gálocskának?... A százszázalékos termelékenység érdekében még idejében folyamatba tett intézkedések következtében az általános iskola első osztályát végző Gálocska nevű leányka a módszeresen előadott összes tantárgyakból a mai napon...

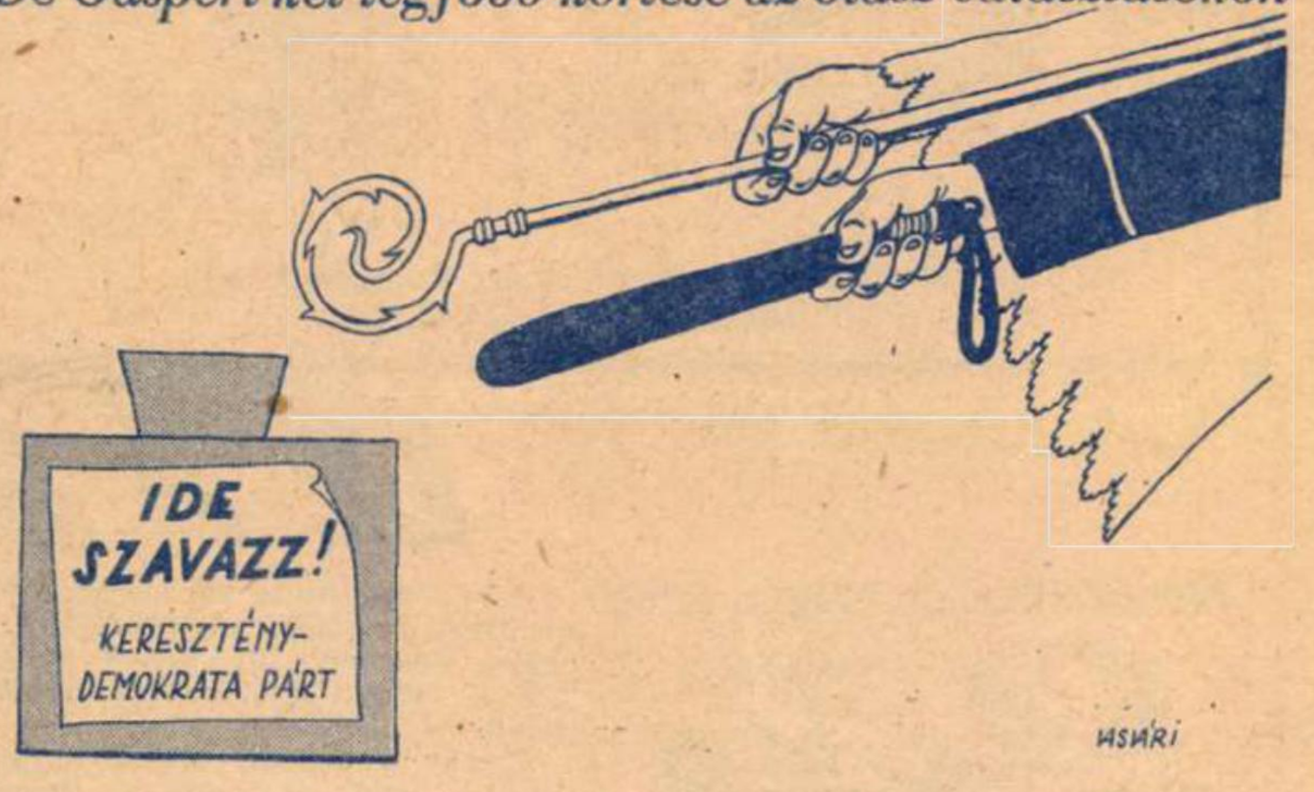
— Hagyd abba! — kiáltott Georgij Danilovics kifogyva a türelemből. — Meghibbantál? Ne tekerd ki a szavakat! Beszélj emberi nyelven!

Az asszonyka ravaszul mosolygott. A szerkesztő megint gyanút fogott. Majd amikor megnyugodott, Nagyezsda Nikityina levette a könyvszekrényről az újságot, kiteregette és a férje elé tolta:

— Szó sincs róla! Nem ment el az eszem. Csak elolvastam azt az újságot, amit te írsz, az első szótól az utolsóig, szerkesztő elvtárs. Ennyi az egész. Úgy beszélek, ahogy te írsz.

(Fordította: Pogonyi Antal)

De Gasperi két legfőbb kortese az olasz választásokon

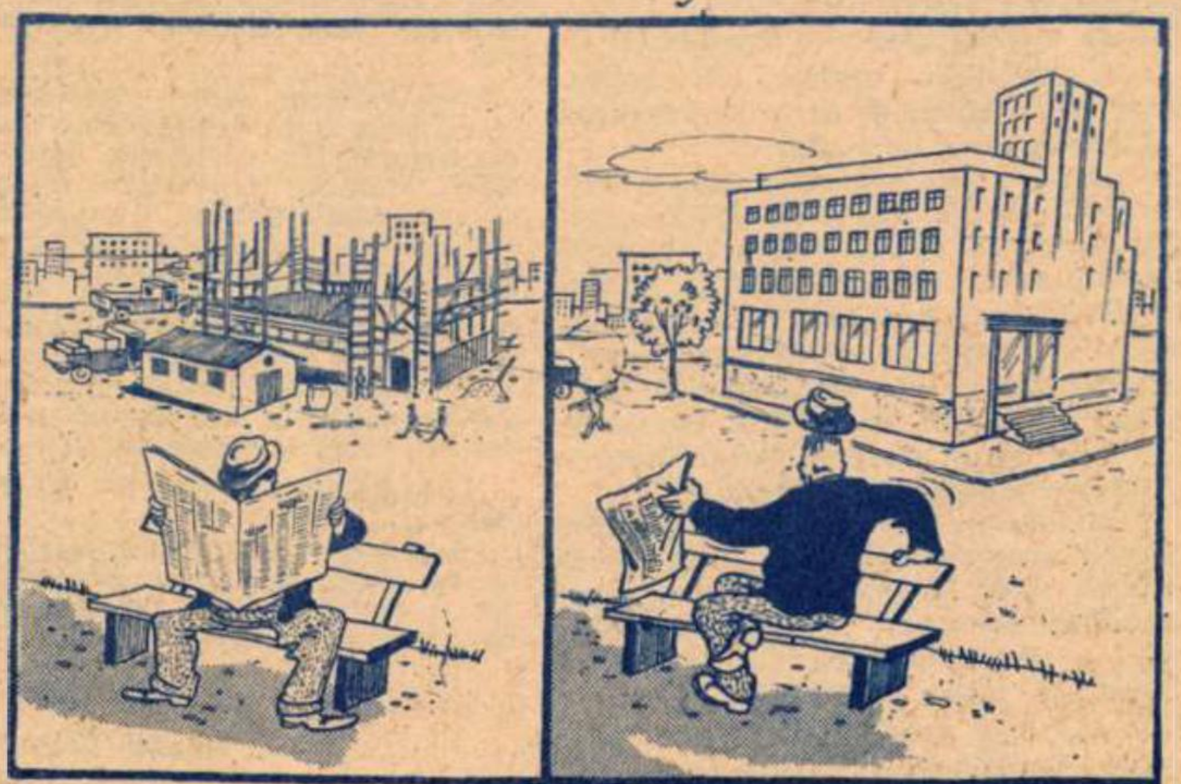
A Ganzban hallottuk, de máshol is előfordul...

(A Ganz Waggon- és Gépgyár szerelőműhelyében sok baj van a folyamatos anyagellátással.)

— Mi van szaki, talán vadászni készül?
— Eltalálta. Egész nap anyagra vadászok!

Ez ma már nem is olyan csodálatos!

EDMA-KASSO:

Rajzos Híradó

FIATALOK FIGYELMÉBE!

Az Új Zenei Szemle megírta, hogy a fiatalok nem lépnek be az üzemi énekkarokba.

„Ej, haj, úttörőnek lenni jaj de jó..."

BEMUTATKOZÁS

„Ismerd meg hazádat" címen filléres vonatokat indít az IBUSZ, hogy a dolgozók megismerjék az országot.

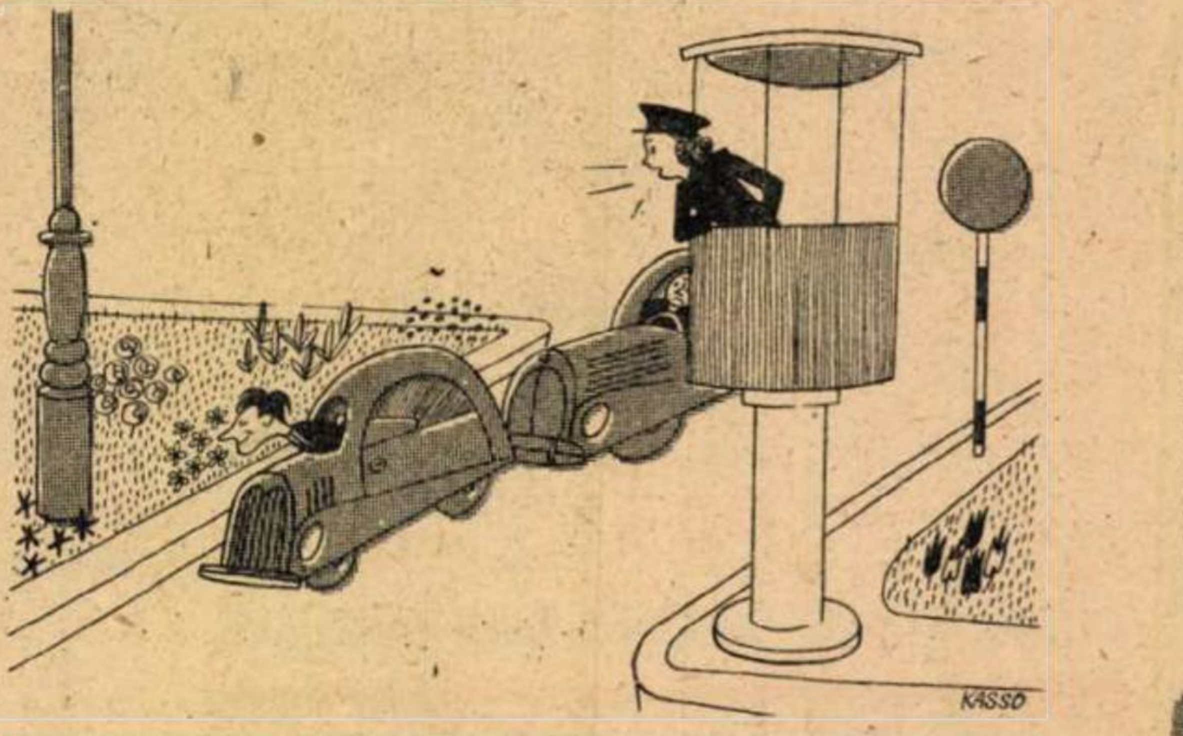
Idegenvezető: Úgy látom, hogy önök még nem ismerik egymást... Ez itt a Bakony... ez pedig Kovács János vasöntő!

Papírgyűjtő-hetek idején...

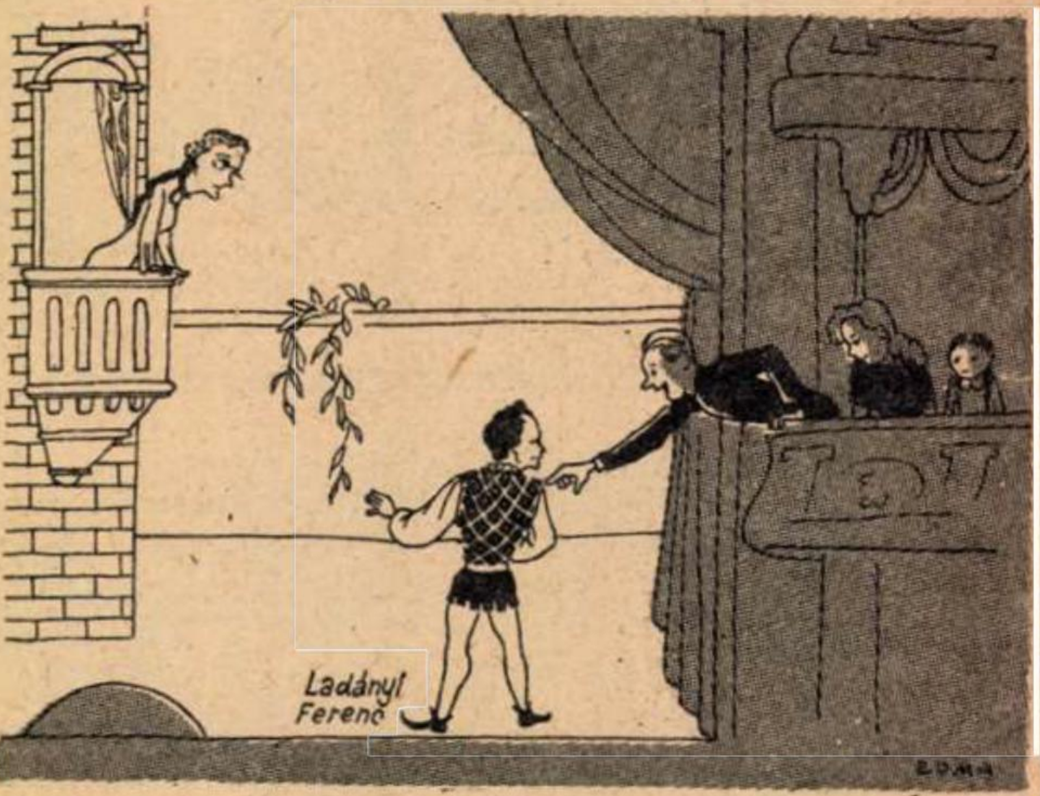
— Szakítottunk! Tűzbe dobom a szerelmesleveleidet!
— Megállj, Gizi! Inkább add a MÉH-nek!

Parkosították a November 7 teret

Forgalmi akadály

Ladányi Ferenc — képviselő

Egy választópolgár (Romeóhoz): Csak egy szóra képviselő elvtárs, erről jut eszembe, van egy hasonló problémánk a kerületben!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Neoncsillag az Alagút felett

Az Alagút felett azért van a neoncsillag, hogy este ragyogjon és még szebbé tegye a Lánchíd budai hídfőjének környékét.

Este nyolckor már mindenütt égnek a lámpák, kigyullad a gyárak, a külügyminisztérium, a Postaügyi Minisztérium ötágú neoncsillaga is, csak az Alagút feletti nem világít.

Este kilenc... Az Alagút felett sötét a Vár.

Este tizenegy óra... A helyzet változatlan.

Hajnalodik... Vakítóan vöröslik az ötágú csillag. Csak éppen nincs, aki gyönyörködjék benne, hiszen egy-két elkésett gyalogjárón és az őrszemes rendőrön kívül a környék lakói már régen alszanak...

Reggel nyolc óra... A nap süt, világít... Ezt nagyon irigyli a neon, ő is világít. Persze, nem tud versenyezni a nappal, amely betartja a műszakot és napfelkeltétől naplementéig van szolgálatban.

Ki a felelős a neon furcsa „hivatalos idejéért?"

Lássuk csak, mit mondanak az Elektromos Műveknél. Ezt:

— Nem ránk tartozik, hanem az I. kerületi Tanácsra.

— És mit mondanak a Tanácsnál?

A műszaki osztály kivizsgálja, hogy ki a felelős és ki a karbantartó. Elkezdődött a vizsgálat.

A Tanács felhívta telefonon a Fővárosi Neon Vállalatot, ahol kijelentették, hogy ők csak szerelnek és karbantartanak. A kapcsoláshoz semmi közük. Tanács a Tanácsnak, forduljanak a kommunális osztályhoz.

Fordultak... Az illetékes nem volt bent. A Hirdető Vállalatnál érdeklődtek. Nem rájuk tartozik, érdeklődjenek a Városrendezési Hivatalban.

Érdeklődtek... Talán az Elektromos Művek megmondják. Az Elektromos Művek már megmondta, hogy nem mondhat semmit. Kommunális osztály... Eredménytelen telefonálás... Hopp, jó ötlet: a BUVÁTI. Nosza a BUVÁTI-hoz, amelyet rövidítve Budapesti Várostervezési Irodának hívnak. Nem rájuk tartozik. Lapzártakor még mindig nem tudta az I. ker. Tanács, — amely az Alagút mindenfajta ügyes-bajos dolgában illetékes — megállapítani, hogy ki felelős a kapcsolás ügyében.

Ezeket a sorokat reggel negyedkilenckor írtuk az Alagútnál. Neonvilágítás mellett...

•

Lapzárta után telefonált az I. ker. Tanács, hogy a Főváros Tanácsának Közlekedési Osztálya (tehát végre megtudták, hogy melyik szerv illetékes) megvizsgálta a neont és megállapította, hogy az automata hibás. Rendbehozták... Ez helyes, de az nem helyes, hogy ilyen elkésve és csak a Ludas közbelépésére gyulladt ki a fény este az Alagút felett...

(sti)

Dramaturgellenes a Tanács?

Örömmel közlöm mindenkivel, akit érdekel, hogy második fiam, Zoltán megszületett. Sokkal kisebb örömmel közlöm azt, hogy a születéssel kapcsolatban a bürokrácia egyik gyöngyszemével találkoztam. Fiam születésének bejelentését a kórház, ahol a születés történt, automatikusan intézi a kerületi Tanácsnál. Ezért bevittem a kórházba a házassági tanusítványt és egyéb irataimat. Vártam a születési bizonyítványt.

A III. kerületi Tanács anyakönyvi hivatala azzal küldte vissza az iratokat, hogy nem fogadhatják el mint foglalkozást a dramaturg megjelölést. Azt üzenték: írjam magyarul.

Attól féltem, hogy foglalkozásom magyarul való megjelölése csak körülményes és nehézkes körmondatban láthatna napvilágot. Ez a „magyar" megjelölés a III. kerületi Tanács anyakönyvi hivatalát újabb nehézségek elé állítaná és így a szülési segély kiutalásához feltétlenül szükséges tanusítványt csak késve kaphatnám meg. Ezért elhatároztam, hogy hazudni fogok. Beírtam foglalkozásként a két év óta nem gyakorolt foglalkozásomat: színész.

Hazugságomat szó nélkül elfogadták...

Tanulság: a III. kerületi Tanács anyakönyvi hivatala számára nem az a fontos, hogy egy rovatba az igazságnak megfelelő adatot írjunk.

Ascher Oszkár,
az Állami Falu Színház fődramaturgja

Légpuska

Ha az üzletek kirakatában, vagy a sétatereken a járkálók kezében légpuskát látok, részvéttel gondolok azokra a hasznos madarakra, amelyeket oktalanul elpusztítanak ezek a légpuskák. Úgy gondolom, sokan gondolkoznak így. Mások nemcsak a szemet-lelket gyönyörködtető madarak pusztulására gondolnak ilyenkor, hanem arra a nagy kárra is, amit ezek a játéknak szánt légpuskák okoznak. Hiszen mindenki tudja, hogy ezek a madarak hasznos munkát végeznek. Segítőtársai, munkatársai az embernek. Elsősorban azok, amelyeket a légpuskások pusztítanak. A kerti ragadozó és kártevő madarak pusztítására ugyanis kevés lehetősége van a városi légpuskásnak. A szelíd cinkét, fakopáncsot pusztítják. Ott ólálkodnak a madárpusztítók a kertes telkek körül, a parkok, sétányok bokrai, fái között, a kirándulóhelyeken. A lepuffantott áldozatokat azután hosszú zsinegre fűzve, mint győzelmi jelvényt viszik magukkal, — mások bosszúságára és keserűségére.

Bikszegi Károly gépész
Miskolc, Barcsai-utca 1.

Ludas Matyi elintézte

A „Kossuth" nevű gőzhajón, első útja előtt megállapítottuk, hogy az alacsony kémény nagyon füstöl. A kémény átalakítását az első út után elrendeltük. A kémény meghosszabbítása késett, mert a MESZHART csak most tudta megkapni a munkához szükséges lemezeket. A hajóműhelyben most dolgoznak az átalakításon.

Közlekedésügyi Minisztérium

Egy forint

A 47/2. sz. Építőipari Vállalat a következő levelet intézte hozzánk: „Eredetiben idecsatolt 31.300 sz. fuvarlevél tanúsága szerint 1 forintot, azaz: egy forintot fizettünk ki önök helyett fuvarlevél kiváltása címén. Kérjük, hogy a fent kitett összeget egyszámlánkra átutalni szíveskedjenek. Jó szerencsét! Zábráczky Antal igazgató."

Ezzel a felszólítólevéllel a 47/2-nél a könyvelő, az ügyintéző, a gépíró, igazgató, a titkárság, az iktató, a kézbesítő is foglalkozott. A posta Komáromból Budapestre kézbesítette. Vállalatunknál is hatan-nyolcan foglalkoznak egy forint átutalásával. Köztük jómagam is, aki most a Ludas Matyihoz fordulok, hogy adjanak tréfás leckét annak a megcsontosodott bürokratának, aki ahelyett, hogy az ilyen követelések leírását megengedő rendelkezést alkalmazná, egy forint miatt, az egy forint sokszorosát kitevő költséget okoz népgazdaságunknak.

Varga Ferenc igazgató
11/4. sz. Épületburkoló Vállalat
V., Tükör-utca 5.

•

Valóban van rendelkezés az 1 forintig terjedő összegek leírására. Helyes lenne, ha Zábráczky igazgató is ismerné a Pm. 97114/1950. sz. rendeletét, amely a Magyar Közlöny 1950 III. 19-i számában jelent meg és kiszámítaná, hogy hány forintjába került a két vállalatnak és a postának az egy forint átutalása.

Táviratkézbesítési idő: 17o nap

1953 május 20-án meghívót kaptunk a Szabolcs-Szatmármegyei Közalkalmazottak Szakszervezetétől. A meghívóban az áll, hogy jelenjünk meg 1952 december 6-án reggel 8 órakor a szakszervezeti értekezleten. Megnéztük a feladás időpontját, a postabélyegzőt, 1952 december 1-ét mutatott. Nyíregyházán adták fel és hozzánk, a vencsellői postára ugyanaznap meg is érkezett.

Hivatalsegédünk felbontatlanul, és gyűretlen állapotban hozta a táviratot a napi postával együtt.

Úgy érezzük, hogy a posta világrekordot javított, amikor az 1952 december 1-én feladott táviratot 1953 május 20-án adta át hivatalsegédünknek. Bármennyire is sajnáljuk, szakszervezeti bizalminkat most már nem tudjuk elküldeni az 1952 december 6-i értekezletre.

Győri Sándor VB-titkár
Vencsellő

„Csataidők" az 5-ös autóbuszon

Az ember azt hinné: valaki kitalálta, hogy a kitűnően működő 5-ös járatot el lehetne rontani és talán ötletdíjat is kapott a javaslatért. Ugyanis az 5-ös járatot két részre bontották: 5-ösre és 5/A-ra. Az 5/A a Rottenbiller-utcától a János-kórházig jár, az 5-ös pedig régi útvonalán, a Dózsa György-úttól a Pasaréti-út végéig.

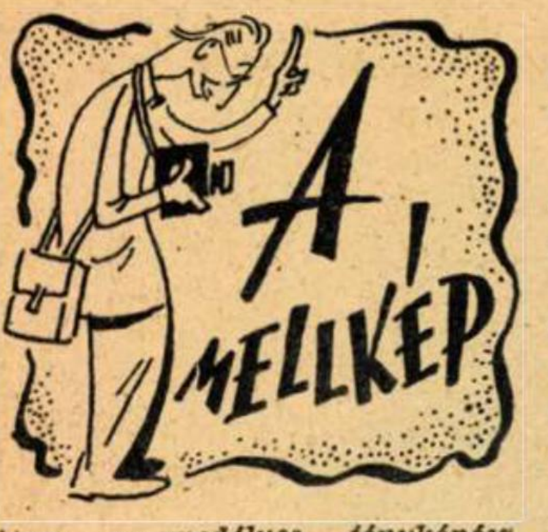
Mit jelent ez a gyakorlatban? Azt, hogy az 5-ös autóbusz zsúfoltan jár, heringmódra préselődnek benne össze az utasok, életveszélyes rajta a közlekedés. Az 5/A viszont csak ritkán van tele, rendszerint még kényelmes ülőhelyek is várják a megállóknál az utasokat.

Ez persze nem lenne baj, — ha az 5-ös („A" betű nélkül) gyakrabban közlekedne, de átlagosan négy 5/A-ra jut egy 5-ös. Az utasok néha 10—12 percig is várnak az ötösre és amikor megérkezik, a várakozók negyedrésze sem tud feljutni a kocsikra. Várhatnak újabb 10—12 percet.

Ez így nem maradhat! Az 5-ös járat szállítja a Pasaréti-út környékéről a városba a dolgozókat. Rengeteg időveszteség, munkakiesés származik az új menetrendből. Az 5/A a János-kórháztól indul, ugyanonnan, ahonnan a 39-es is startol. Állítsák vissza a korábbi járatokat, vagy pedig legalább minden második kocsit hagyjanak meg 5-ösnek — „A" betű nélkül.

Ha közvéleménykutatást rendeznének az utasok között, rájönnének arra, hogy milyen dühösen, kétségbeesetten tekintenek az 5-ös utasjelöltjei a nélkülük elrobogó zsúfolt autóbusz után.

Dr. Szörényi Lóránt
Pasaréti-út

Barátom szenvedélyes fényképész. Kutatja a fényhatásokat: hajnali derengésben feketehajú nő, vizparton, vagy esti szürkületben ősz férfi, háttal a feljövő holdnak. Engem is megpróbált rábeszélni arra, hogy fényképezzek. Időnként megkért, hogy ő is odaáll a társasághoz, mindent beállit a gépen, én csak kattantsam el. Elkattantottam. Valami teljesen érthetetlen módon egész másképpen sikerültek a képek, mint nála. Pedig, figyeltem minden mozdulatát, én is hasamhoz szoritottam a gépet, belenéztem a keresőbe, beállitottam, hogy a mosolygó arca mindenkinek benne legyen, aztán kattantottam. Az eredmény majdnem mindig mell-kép lett. (Úgy értem: a fényképezettnek csak a melle került a képre, a feje lemaradt.)

A hatodik kisérlet után abbahagytam a fényképezéssel való kisérletezést és kijelentettem, hogy nem is érdekel, hagyjanak engem békében.

Nem is lett volna semmi baj, ha barátom nem születik meg. De megszületett, méghozzá pontosan negyvenkét évvel ezelőtt. Mit vegyen az ember egy fényképezési mániákus születésnapjára? Valami fotomeglepetést, albumot, vagy mit... A Rákóczi-úton megláttam egy gyönyörű kirakatot, a kirakatban különböző gépek, filmek, albumok.

— Kérem — mondom a kedvesmosolyú eladónak — tanácsot szeretnék kérni...

— Kérem, nagyon szivesen, azért vagyunk — mondja. — Tud ön fényképezni?

Sosem szoktam hazudni fényképészeti boltokban. Megmondtam, hogy nem tudok fényképezni.

— Nem tesz semmit. — Elővett egy kedvesformájú fekete gépet. — Tessék ezt megnézni, ez remek fényképezőgép, nagyszerű kis masina, hatszor kilences filmmel tizenkét felvételt csinál...

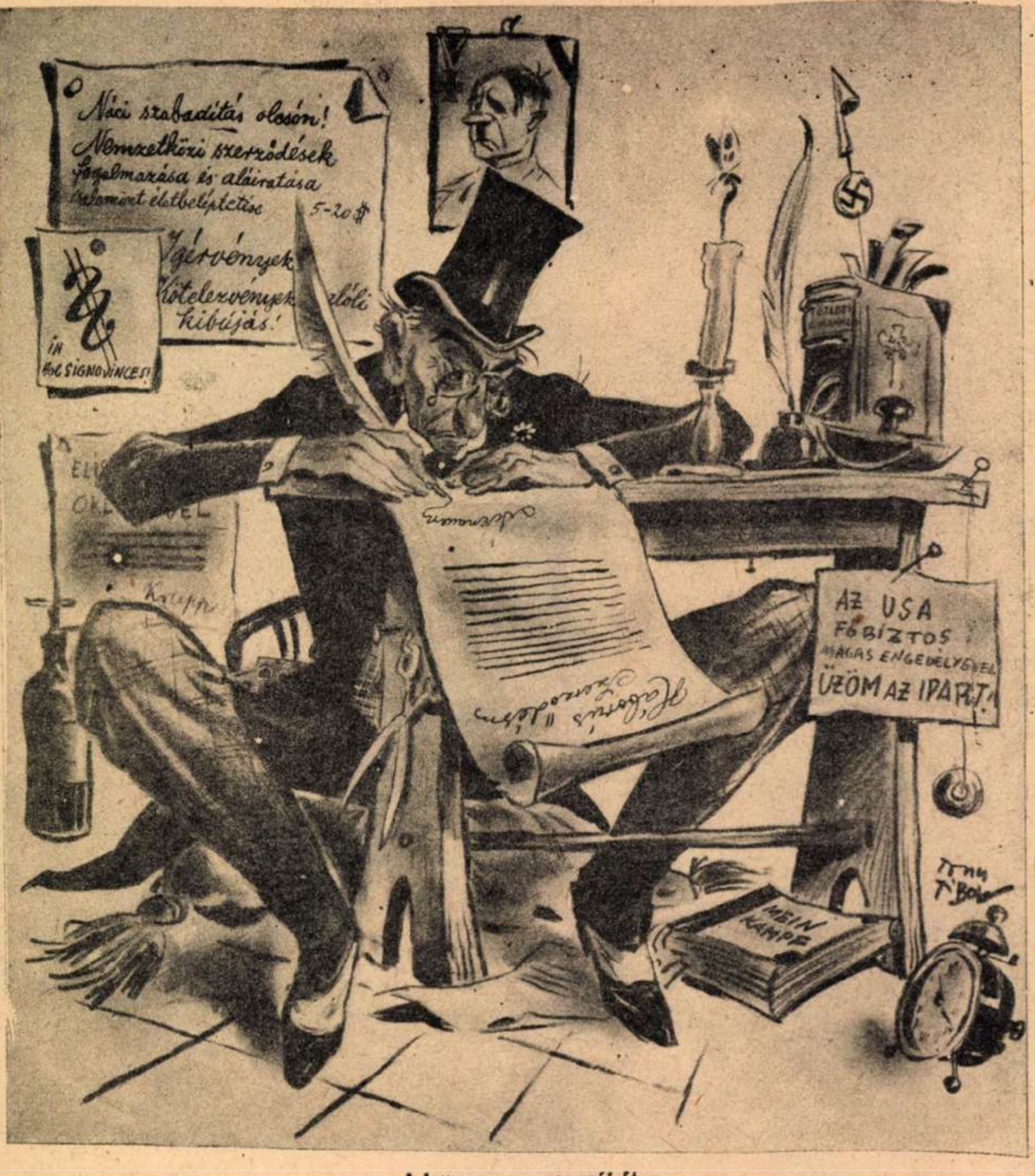
És már magyarázta is, hogyan kell beállitani az élességet. Kezembe adja a gépet, valóban, egy kis mozdulat és már élesen látom a szemközti utcarészt. Nem akarom hosszúra nyujtani a szót, az eladó kartárs sem tette ezt... Sajnos, zsebemben volt a havi fizetésem. Fél óra mulva kijöttem az üzletből, vállamon izléses táskában a Ljubitel fényképezőgéppel, zsebemben két csomag Forte orthochromatikus filmmel, amelyről délelőtt még azt sem tudtam eszik-e, vagy isszák. Az eladóval megbeszéltem. hogy felvételeimet együtt fogjuk előhivni, mert ebben az üzletben külön előhivófülkék vannak, ahol a fotoamatőröket megtanitják előhivni, másolni, nagyitani...

Amikor kiléptem a boltból, gyorsan csináltam egy felvételt egy barnahajú nőről, aki a kirakat előtt állt és haján megcsillant a kiratkatüvegről visszaverődő fény. Később lefényképeztem a villamost, menet közben, és a közlekedési műezzint, az erkély alatt, a Nemzetivel szemben. Ekkor jutott eszembe, hogy barátomnak nem vettem semmit a születésnapjára. No, nem baj, közben tökéletesen megtanitottak fényképezni, igy tehát születésnapi ajándékul csinálok róla egy művészi mell-képet.

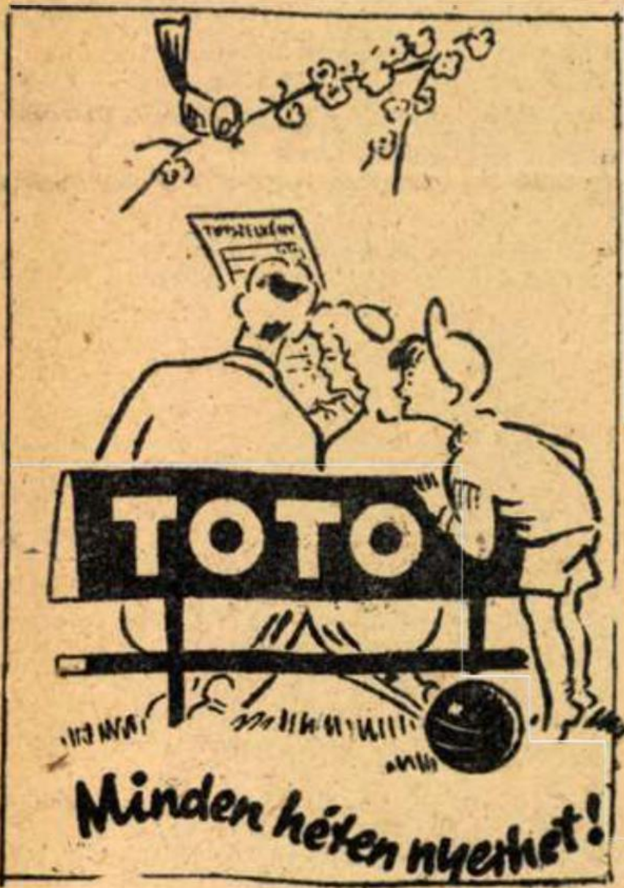
De nem ám akármilyent. Olyan mellképet csinálok, amelyen rajta lesz a feje is...

vaj —

IMPERIALISTA PANOPTIKUM

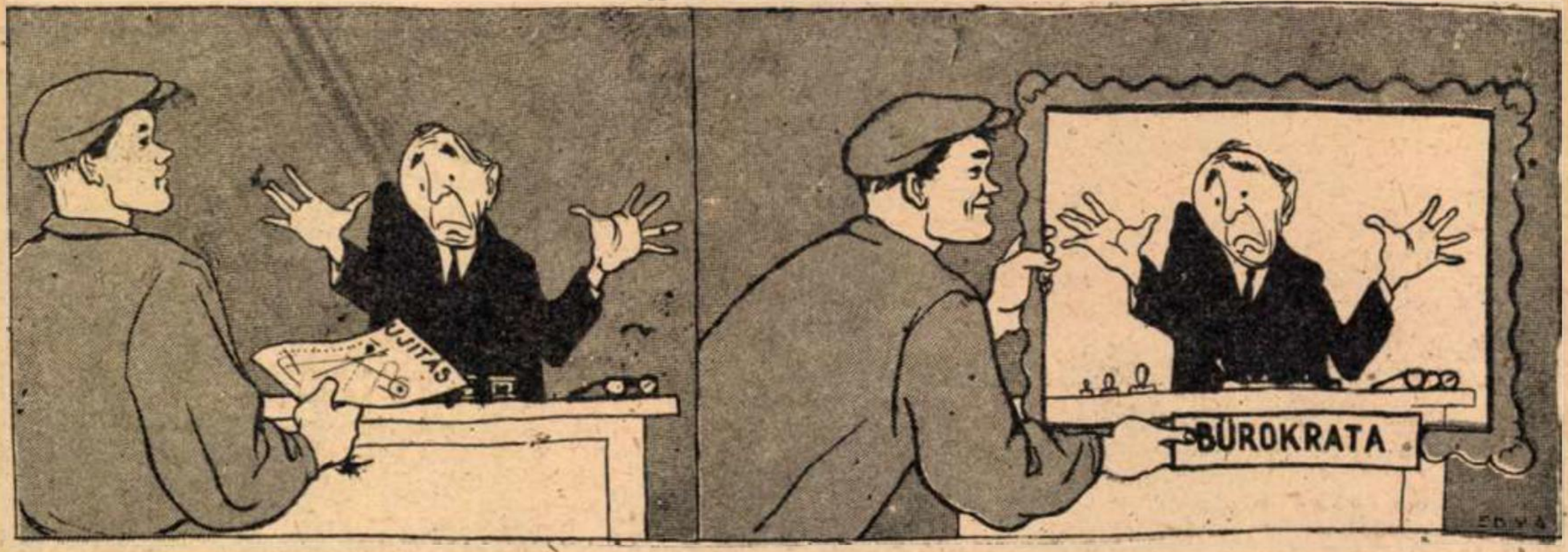

Adenauer, a zugprókátor.

Ötletes újító nem hagyja magát!

Egyes vállalatoknál csak a jelentéktelen, apró újításokért fizetnek.

— Adnék én újítási díjat barátom, de ilyen nagyszabású dologhoz nincsen keretem!

— De nekem van!

ELMARADT AZ ÖREG A TÖBBITŐL...

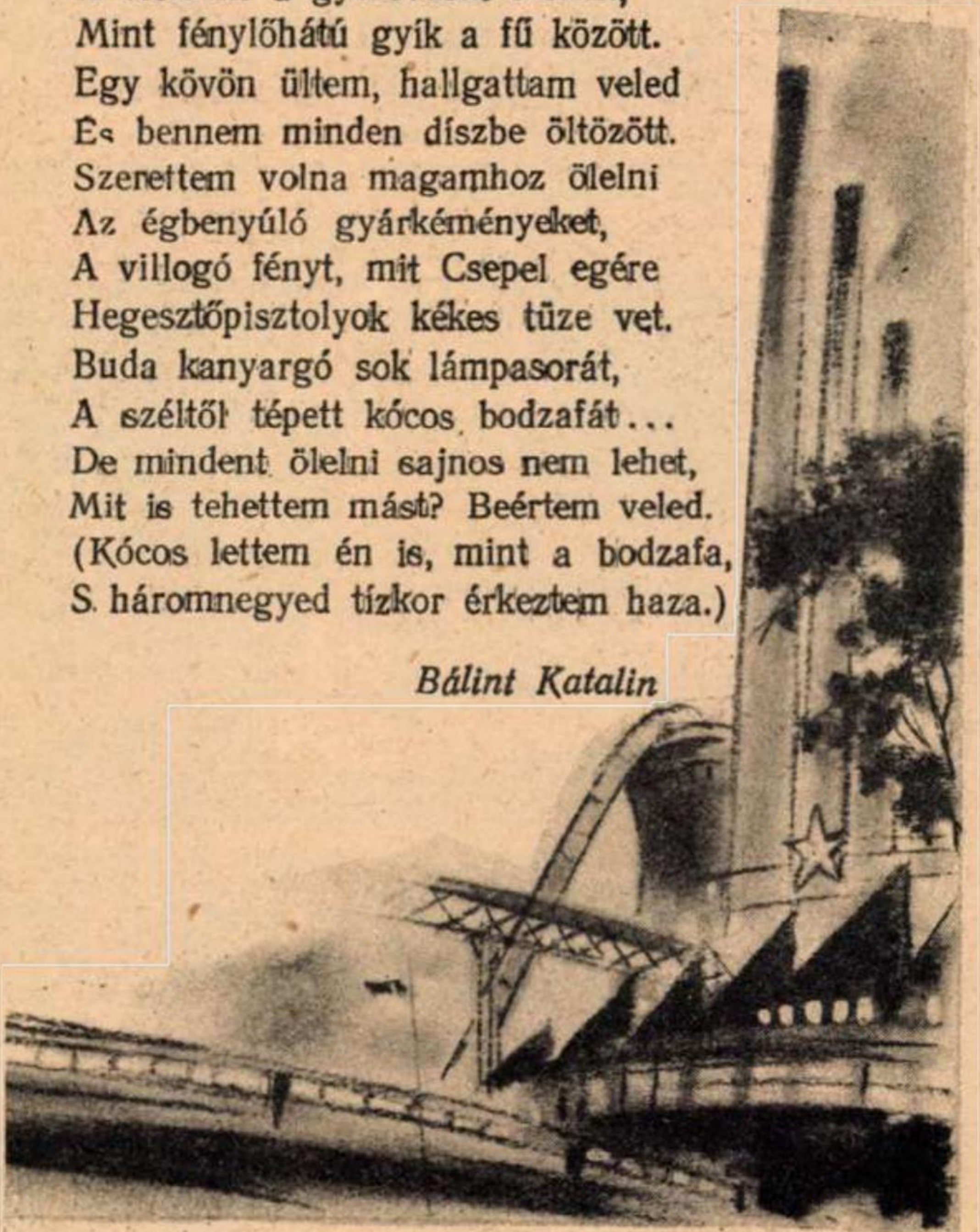

— Ne a felhőt lesse kend, hanem a kapát! Mert egy kapálás felér egy jó esővel!

CSEPELI ESTE

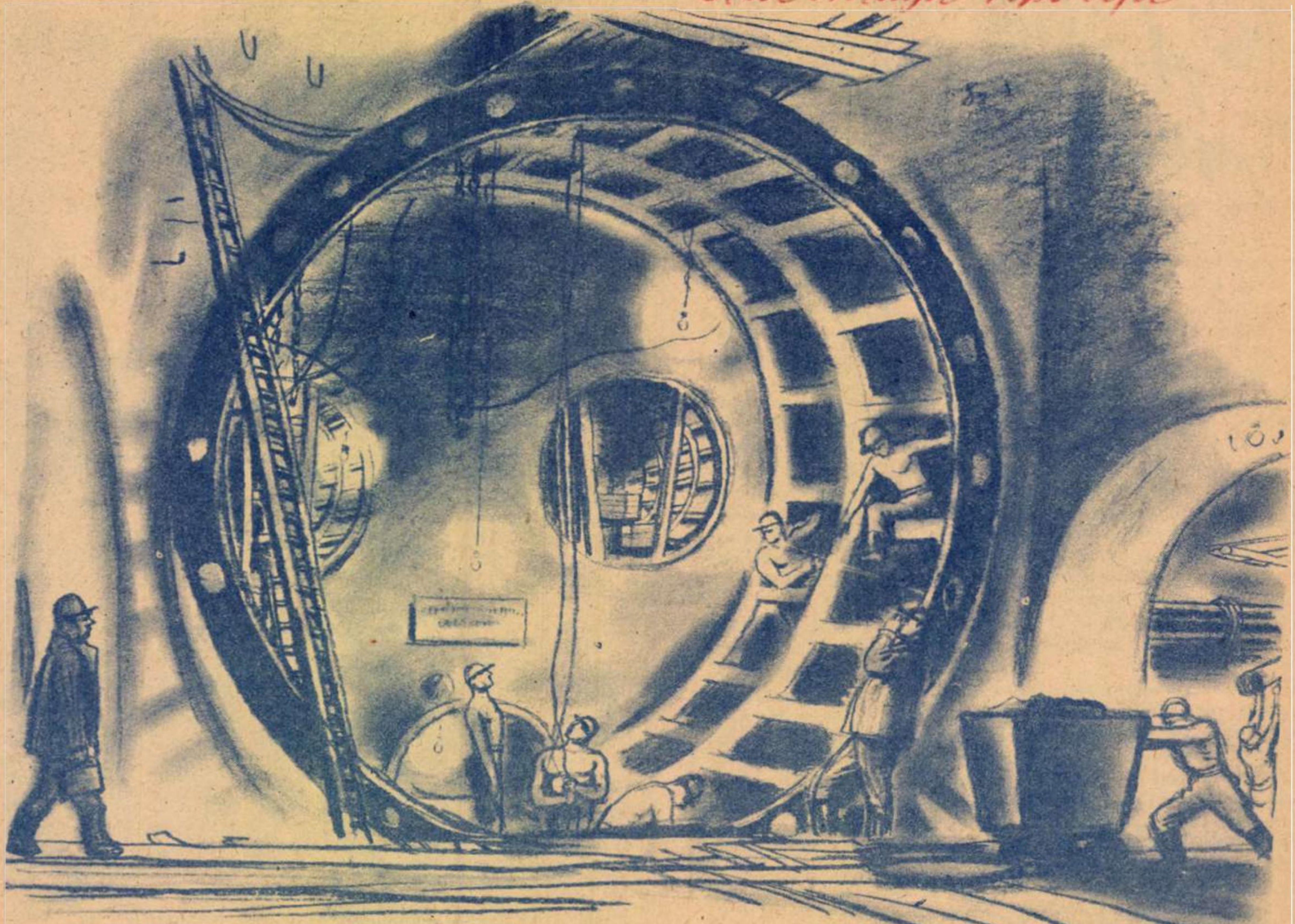
A töltésen a gyorsvasút suhant,
Mint fénylőhátú gyík a fű között.
Egy kövön ültem, hallgattam veled
És bennem minden díszbe öltözött.
Szerettem volna magamhoz ölelni
Az égbenyúló gyárkéményeket,
A villogó fényt, mit Csepel egére
Hegesztőpisztolyok kékes tüze vet.
Buda kanyargó sok lámpasorát,
A széltől tépett kócos bodzafát...
De mindent ölelni sajnos nem lehet,
Mit is tehettem mást? Beértem veled.
(Kócos lettem én is, mint a bodzafa,
S háromnegyed tízkor érkeztem haza.)

Bálint Katalin

Ludas Matyi a FÖLDALATTI VASÚTÉPÍTÉSNÉL

Szűr Országh riportja

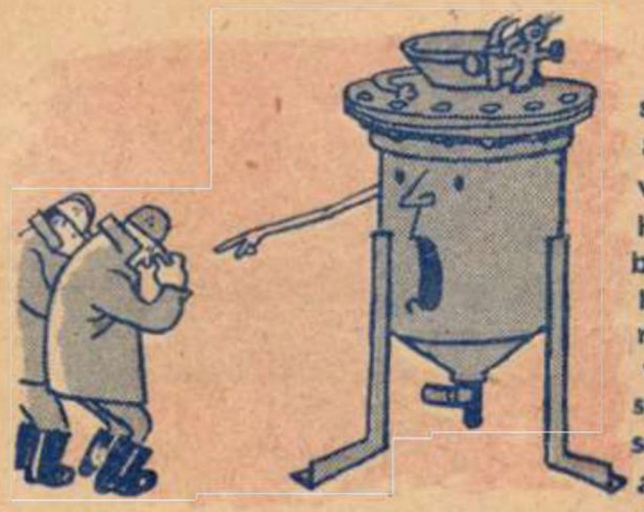
Műhely a mélyben

Tizenöt emeletnyi mélyen az Engels-tér alatt fekszik a 9-es munkahely egyik pajzskamrája. A lift 90 másodperc alatt leszállít bennünket az egyik mellékfolyósóba, s onnan kis gyalogséta mindössze a leendő földalatti vasút leendő alagútja. Azért leendő, mert most még csak egy óriás terem jelzi a jövő év decemberének nagy eseményét — amikor egyelőre nyolc-kilométeres vonalon megindul majd a földalatti gyorsvasút.

A termet lerajzolni is nehéz úgy, hogy szemléltetőn mutassa az arányokat, hát még megírni, hogy mit érzünk ebben a hatalmas, földalatti műhelyben. A falakról csöpög a víz, a föld a betonburkolat fölött deszkákkal és ide-oda kanyargó sínekkel van kipadlózva, vasalkatrészek hevernek garmadával és olykor élesen felsüvít a kieresztett sűrített levegő. Kalapácsok kopácsolnak, hegesztőpisztolyok kékesfehér fénysugara villan, vezényszavak harsognak és munkaruhás, bányászsapkás emberek dolgoznak mindenütt. Csodálattal nézünk a munkásokra, ha elképzeljük, hogy másfél év mulva itt, ezen a helyen hetven kilométeres óránkénti sebességgel száguldó vasút robog majd, hogy itt a szomszédságban márvány várócsarnok és mozgólépcső lesz, hogy…

De lám, elfogott a lelkesedés az építés láttán, pedig nem azért jöttünk, hogy dicsérjünk. Hallottuk, hogy egyes munkahelyeken bizony mostohán bánnak a gépekkel. Nézzük meg hát azokat a gépeket! Most, hogy kellőképpen kigyönyörködtük magunkat, elindulunk és megkeressük a hibákat is.

A munkanélküli gép

Az injektáló gép feladata, hogy szigetelő cementet fecskendezzen az alagút burkolatául szolgáló öntöttvas tübbing és a nedves föld közé. Hasznos munkát végez, csak az emberek bánnak haszontalanul vele. Ha nem tisztogatják, a belső falára rászárad a cement, eltömi a csöveit, használhatatlanná teszi teljesen. Nem tisztogatták, a cement rászáradt, eltömte. Így tették gazdái a szegény gépet semmittevő, munkanélkülivé.

A kíváncsiak mozgalma

Az összes munkahelyen közkedvelt „Mi van belül?" mozgalom keretében elért kimagasló teljesítmény.

A SZFINX

Az NDK-ból új injektáló gép érkezett a Gépészeti Osztályra, s onnan a 9/b. munkahelyre, Moldoványi elvtárshoz. A gép, mint megfejthetetlen szfinx áll szemben a munkahely mérnökével és gépészével, ugyanis Magyarországon ilyen gép még nem volt és Halleból a gép mellé leírás nem érkezett. Szerencse, hogy csak két hét múlva lesz rá szükség! Moldoványi elvtárs ígéri, hogy gépészeivel és szakkönyveivel, amikorra kell, — „feltalálja" a gép titkát.

Síró gépek a 6-oson

Ahogy beléptem a 6-os munkahelyre, a gépek nagy jajveszékeléssel fogadtak. Nem tudom, tudják-e, hogy értek a gépek nyelvén. Ha a 6-oson tudták volna, talán nem engedtek volna olyan szabadon sétálni egyik géptől a másikig. Így azonban sok géppel beszéltem, mindegyik kipanaszkodhatta magát. Tömérdek bajuk volt, alig győztem jegyezni.

PANASZKODIK A CSILLE

A buktatónál bánatosan, könnyekkel a fogantyúin, állt egy csille. Éppen három leány rugaszkodott neki, hogy a vizes földet kiöntsék belőle. Nem ment. Mégegyszer megpróbálták. Teljes erejüket megfeszítették és a pokolba kívánták a csillét, mire végre sikerült kiborítani súlyos tartalmát. Szegény csille így panaszkodott:

— Engem kívánnak a pokolba, én lettem a bűnbak! Pedig nem én vagyok a hibás, engem gombnyomással is kiboríthatnának. A buktató tengelye hiányzik csupán ehhez a kiborításhoz, s a tengelyt már másfél hónapja esztergálják a Gépészeti Osztályon… Másfél hónapja! Hát mondja meg, én menjek a pokolba?

DÖRMÖG A BETONLEFUTÓ

A liftek tehermentesítésére vastag csövet szereltek a mélybe, hogy azon önthessék le a betont a földalatti alagút építéséhez. A cső, amikor elmentem mellette így dörmögött rosszkedvűen:

— Hát ne üssön meg a guta? Hetekig építettek, három napig használtak, s azóta felém sem néz senki. Rámfogják: én tehetek róla, hogy eldugultam. El bizony, de miért? Mert három napig öntötték, egyre öntötték belém a betont, s eszébe sem jutott senkinek, hogy, ha a kefét nem használja, a beton megkeményedik. Rekedésem van és kész! Hashajtót kérek, s újra dolgozni fogok. Nem akarok munka nélkül élni! Hashajtót kérek!…

A FÖLDSZÁLLÍTÓ KESEREG

A kibányászott föld liften jut fel a buktatóig, majd lezuhog a földszállító szalagra, amely teherautókra önti. Ez így volna rendjén. De nincs így! Nem csak föld kerül a szalagra, hanem a földdel együtt sok olyasmi is, ami nem oda való. Ezért kesergett a használaton kívül helyezett földszállító szalag, amikor mellé értem.

— Ó jaj, jaj nekem! Úgy össze-vissza vagyok tépve, szaggatva, hogy lakatos legyen a talpán az, aki összefoltoz! Amikor idekerültem, már másnap kiverte a fogamat egy ácskapocs. Aztán csavarok törtek, vasdarabok zúztak, míg végül egy jó tizkilós vasrúd félholtra vert. Hát megérdemlem ezt?… Véletlenül történt? Higgye, aki akarja! Az ácskapcsot, csavarokat, vasdarabkákat még elhiszem, mert gyenge szívem van, de a legutóbbi vasrúd szándékos munka volt!… Hogy ki csinálta? Ezt ne tőlem kérdezzék! Menjenek le a föld alá és tudják meg, kinek áll érdekében, hogy miattam lemaradjon a tervteljesítés!?…

A MUNKANÉLKÜLI GÉPEK

A földalatti munkahelyen minden órában tönkremegy egy-egy hydraulika. Miért? Rossz a gép? Rossz a munkafegyelem.

Szegény hydraulika úgy ki volt merülve, amikor felhozták a mélyből, hogy szóhoz sem jutott. Elmondom,

amit hallottam róla. A szerencsétlent csak speciális tanfolyamot végzett gépész javíthatja, mégis okkal, ok nélkül szétszedik a kíváncsiak, mert fúrja az oldalukat, hogy mi lehet belül. Szétszedik szegényt, de összerakni már nem sikerül. Egy-két csavar, tengely, fogaskerék kiesik? Oda se neki!

A kettétörött fúrógép is hallgatott, amikor hogyléte felől érdeklődtem. Nem tartotta érdemesnek felelni, csak az indítókarjával mutatott bágyadtan egy nyomorult váltóra, akin látszott, hogy soha többé nem fog váltani.

Borzasztó ez, kérem! — méltatlankodott a váltó. A csavarjaimat kiszedik, átteszik más gépbe, ahová nem valók, aztán azt mondják, hogy rozzant,

vén jószág vagyok, felszínre velem! Felhoztak, s azóta itt ver az eső. Legalább beolvasztanának! Bár, ha arról van szó, főjjek inkább ezer évig valamelyik Martin-kemencében, mint, hogy újra gép legyek a régi gazdám keze alatt!

A GÉPEK ELLENSÉGEI

— Írja meg a Ludas Matyiban! Írja csak meg, — kiabálták utánam a gépek, mikor kifelé indultam, — írja meg, hogy Czombos Zoltán, Kiss Benke Lajos és még sokan mások gondoljanak néha miránk is! Gondoljanak arra, hogy nélkülünk nehezebb lenne a munka! Szeressenek minket és segítsenek nekünk, ahogy mi is segítjük az ő munkájukat!

A gépek kérését teljesítettem. Meg-

írtam, amit kértek. És most, hogy beszámolómat befejezem, arra az öt emberre gondolok, akik nagykeservesen erőlködve tolják a csillét. Ha Tóth toronycsillés, aki a karbantartással van megbízva, teljesítette volna vállalását, ketten is elegen lennének erre a nehéz munkára. Mert a csillének ahhoz, hogy könnyen gördüljön, semmi egyéb nem kell, csak néhány csepp olaj és gondos kezelés. T[illegible] szaktárs ezt is sajnálja a csilléktől.

ORSZÁGH GYÖRGY

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.